



# Wars van de jazzpolitie

tekst: Anita Verheggen fotografie: Ruud Zinzen

**Het Nationaal Jeugd Jazz Orkest toert deze zomer langs grote jazzfestivals in Nederland. Een gezelschap talentvolle jonge honden onder de bezielende leiding van toptrompettist Eric Vloeimans. Een wat oudere jonge hond die zijn eigen talenten inzet om de orkestleden te laten excelleren.**

Na het succesvolle optreden op het Amersfoort Jazz Festival blazen de leden van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NJJO) uit in een Italiaans restaurant. De stemming is uitgelaten en de adrenaline giert nog door de aderen. Want elk optreden vergt de opperste concentratie en een overdosis energie. Het orkest speelt pittige stukken van Eric Vloeimans die voor bigband zijn gearrangeerd door Martin Fondse. Een repertoire waar je flink voor op je tenen moet lopen als jonge muzikant.

“De impact van het orkest is groot”, vertelt eerste trompettist Stefan Dankaert (25). “Ik heb nog nooit met zo’n capabel orkest mogen werken om zulke geweldige muziek te maken. De kwaliteit is erg hoog. Het heeft tot gevolg dat ik boven mezelf uitgroeï. Het is een enorme eer dat ik in dit orkest mag spelen maar het is ook een geweldige groep. Dit orkest is echt een vriendengroep geworden.” Dankaert

stuurde eind december een auditiemp3-tje naar het NJJO. “Half maart las ik ’s nachts dat ik geselecteerd was. Ik kon m’n ogen niet geloven en heb mijn ouders uit hun bed gebeld. Ik was door de dolle heen. Maar twee dagen later kwam de angst. Ik kende niemand uit het orkest en wist niet wat ik kon verwachten. Ik was bang dat ik niet zou kunnen voldoen aan de eisen van het NJJO en heb me helemaal kapot geoefend om te zorgen dat ik zo goed mogelijk voor de dag kwam op de repetities. Daar klikte het meteen met de andere orkestleden en de trompetsectie. De eerste dag hebben we alle nummers doorgespeeld. Daarna gingen we er echte muziek van maken. Het is zo geweldig om dat hele proces mee te maken. Uiteindelijk is de angst verdwenen en zit ik echt te genieten op het podium. Ik voel me hier veel beter dan in de andere orkesten waar ik gespeeld heb.”

Ook bassist Jan Ruerd Oosterha-

Jorrit Westerhof



ven (21) was onzeker toen hij aan de repetities begon.

“Het feit dat je geselecteerd bent geeft je veel vertrouwen maar de eerste week van de repetities was een shock. Ik dacht: ‘Oeh, we moeten echt aan de bak’. Gaandeweg kom je tot elkaar en word je een band. Als je voelt dat alles samenvalt en dat het rifje dat je op je bas speelt wordt opgepikt door de drummer, is het moment daar. Je groeit in het proces en wordt steeds zekerder. Als bassist is het geweldig om zo’n orkest te kunnen dragen. De rest leunt op mij en de drummer. En dan sta ik ook nog op de bas te spelen die ik zelf in elkaar geknutseld heb.” Oosterhaven bouwt in zijn vrije tijd

elektrische basgitarren. Ze klinken zo goed dat de vermaarde bassist Richard Bona er inmiddels één bij hem besteld heeft.

Zowel Oosterhaven als Dankaert nemen een voorbeeld aan de artistieke eigenzinnigheid van Vloeimans. Oosterhaven: “Ik heb een bevestiging gekregen van de richting waarin ik muziek wil maken. Ik zit op een opleiding waar je bebop leert. Dat is een belangrijke basis maar kan je ook beperken omdat dat het enige is waarin je getraind bent. Juist door het contact met Eric breekt nu alles open. Hij maakt muziek vanuit zijn hart. Het maakt niet uit of het in de conservatieve jazzideeën past, het gaat gewoon

om de muziek. Ik heb nu een eigen kwartet opgericht waarmee ik ook mijn eigen ideeën en muziek wil uitdragen.”

Dankaert is al even stellig. “Ik ben me al aardig aan het ontwikkelen als sectie-trompettist en vooral op lead. Niet alleen in bigbands maar ook in de blazerssecties van kleinere bands. Dat is erg tof om te doen, net als studio-werk. Maar ik wil ook goed leren soloeren. De ultieme blazerssectie was die van trompettist Jerry Hey. Die speelde op de platen van Michael Jackson en Al Jarreau. Dat waren super strakke blazers. In zo’n sectie spelen lijkt me fantastisch.”

Eric Vloeimans is blij met de artistieke ‘coming out’ van zijn orkestleden.





Stefan Dankaert en Tom Ridderbeekx



Jan Ruerd Oosterhaven



Eric Vloeimans

“Dit is het mooiste compliment dat je kunt krijgen. Dat probeer ik ook uit te dragen op de conservatoria waar ik les geef: ‘Jongens en meisjes, kies je eigen weg en laat je niet door de jazzpolitie vertellen wat je moet doen. Volg dat kleine jongetje of meisje in je hart en wat die wil spelen’. Ik heb alleen iets met mensen die hun eigen spirit volgen. Dan kun je tenminste zeggen dat jij je eigen authentieke zelf bent. Daar ben ik altijd wel mee bezig geweest maar in deze groep komt heel mooi aan het licht wat dat is. Ik vind het ook geweldig dat ik alles zelf mocht bepalen en mijn eigen muziek kan doen. Wie ik zelf ben deel ik zo met het orkest. Ik wil een klein beetje

### **Eric Vloeimans: “Ik heb alleen iets met mensen die hun eigen spirit volgen”**

soleren maar verder vooral die jonge mensen de kans geven om te soleren. Het is de bedoeling dat ik daar ben als inspirator om andere mensen te laten schitteren.” Vloeimans is enthousiast over het niveau van de musici. “Als ik zo kijk wat er allemaal rondloopt is dit wel heel erg goed. Een aantal zal een uitstekende carrière tegemoet gaan. Er zijn mensen die outstanding soleren en het zijn allemaal hele goede sectiespelers. Jonge mensen hebben nogal eens een lage frustratiedrempel.

Dat heeft waarschijnlijk te maken met maatschappelijke ontwikkelingen en The Voice of Holland. Iedereen moet maar meteen beroemd zijn. Dat vind ik echt gelul. Het heeft niets te maken met een instrument leren bespelen, een bandje oprichten, weten waarom je dingen doet, stukken schrijven en een mooi proces doorgaan. Nu heb ik een aantal mensen bij elkaar die zo goed spelen. Ze kijken ook allemaal bewonderend naar elkaar omdat ze blij zijn dat ze hier bijhoren.”